

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΓΙΑΚΟΒΛΕΒ

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

ΙΑ ώρα ύστερ' από τό δράμα, ο Σελενί διηγήθηκε στον άνακριτή πώς είχε βρή νεκρή τή γυναίκα του :

— Στις έντεκα ή ώρα, ή Βέρα κατέβηκε τή σκάλα γιά νά βγή έξω.
— Θα γυρίσω στίς δύο... μου φώναξε.
— Πού πάς; τή ρώτησα.

— Έκείνη έβόλεσε σ' ένα ήχηρό γέλιο, γεμάτο ειρωνεία.

— Τι σε νοιάζει; μου άπάντησε. Δέν φαντάζομαι νά ηρλετήσ;!

Μά ή Βέρα δέν γύρισε στίς δύο. Τήν περιμένα ως τίς τέσσερες...

— Μήπως είχατε φίλονειήσει πρίν; τόν ρώτησι ο άνακριτής.

— Όχι! τού άπάντησε ο Σελενί. Δέν φιλονεικούσαμε ποτέ!...

— Πολύ καλά. Λέγατε λοιπόν, ότι τήν περιμένατε ως τίς τέσσερες...

— Μάλιστα... Ύστερα, φυσικά, άρχισα ν' άνησυχώ. Έμεινα ώστόσο στο σπίτι ως τίς έξη. Κατόπιν, βγήκα σάν τρελλός κ' άρχισα νά τή ζητώ στά φίλικά μου σπίτια.

— Και δέν τήν βρήκατε πουθενά. Γιά πέστε μου κάτι : Είσαστε ζηλιώδης;

— Πώς νά σάς πώ... Όταν αγαπάη κανείς, γίνεται ζηλιώδης δίχως νά τό θέλη.

— Ναι, καταλαβαίνω... Και τώρα, πέστε μου άκόμα : Έχετε κανέ να φίλο, τού όποιον τ' όνομα άρχίζει από «Κ»;

— Ο Σελενί κίτταξε λοζά τόν άνακριτή.

— Βέβαια. Έχω τόν Κράσον, τόν Κατκόβ, τόν Καρμίλεβ...

— Μήπως κανείς από αυτούς έκανε κόρτε στήν κυρία σας;

— Ποτέ! Κανείς! φώναξε ο Σελενί.

— Όλοι τους είνε παντρεμένοι κ' αγαπούν τήν γυναίκα τους.

— Ο άνακριτής τότε έβγαλε από τήν τσέπη του ένα σημείωμα και τόδωσε στον Σελενί.

— Ο Σελενί τό πήρε μέ φόβο και διάβασε :

«Έλα! Σέ περιμένο. Θέλω νά σε σφιξώ στήν άγκαλιά μου. Θέλω νά φιλήσω τά γλυκά χείλη σου. Αγάπη μου, σε περιμένο μέ άγωνία. Έλα! Φιλιά, Κ.»

— Ο Σελενί φαντάστηκε τή Βέρα μισόγυμνη στήν άγκαλιά ενός άλλου και πήγε νά τρελλαθί από τή λύπη του. Τό ραβασάκι τού ξέφυγε από τά χέρια κ' έπεσε πάνω στο κόκκινο χαλί.

— Ξέρετε πιανού είνε αυτό τό γράμμα; τόν ρώτησε ο άνακριτής.

— Δέν ξέρω... δέν ξέρω... πιανού... είνε, μάλιστα ο Σελενί, προσπαθώντας νά συγχρητισθί.

Μά δέν μπόρεσε. Οι λυγμοί τόν έπληγαν στο λαμό.

— Θεέ μου!... Είνε φριχτό!... Έκανε μέ πόνο κ' άρχισε νά κλαίη, άπαρηγόρητος.

Σέ λίγο, όταν ήσυχασε, μπόρεσε νά συνεχίσι τήν άφήγησι του.

— Τι άλλο θέλετε νά μάθετε από μένα; ρώτησε τόν άνακριτή. Γιατί μέ βασανίζετε;... Σάς έλεγα ότι έτορξα έδώ κ' εκεί γιά νά βρω τή Βέρα... Μά δέν τήν βρήκα πουθενά. Γύριζα λοιπόν στο σπίτι, γιά νά δω μήπως τυχόν είχε επιστρέψει, όταν έβγαλα στή γωνία τού δρόμου, θρόνιζα μπροστά σ' ένα τραγικό θέαμα. Είχε μασήσει πολλές κόμους εκεί πέρα και κίτταζε μιά γυναίκα νεκρή, πάνω τού γόνι : ήταν ή Βέρα κ' ή Βέρα δέν θυμάμαι πειά τίποτε άλλο... Τό μυαλό μου σκοκτίστηκε... Όλα γύριζαν γύρω μου... Και σωριάσθηκα κ' έγώ άναίσθητος... πάνω στο χόνι τού δρόμου... *

— Ο Σελενί ελάτρωσε τή Βέρα. Ήταν ή έτυχια του, ή χαρά του. Από τή μερα που τήν έβασε, έπαψε νά βγαίνει από τό σπίτι του. Κατόπιν άφες δλόκληρες μπροστά στο τζάκι, σάν άποθλακωμένος άπ' τή πόνο.

Τό θρόνι έόχταν ή καλή φίλη του, ή Σίνα. Συγγύριζε τό δωμάτιο του και τού έδινε θάρρος.

— Πούδ νάνα αυτός; ο «Κ», Σίνα; τής έλεγε κάθε τόσο ο Σελενί. Μά έννοια του! Θα ής πώς θα τόν βρή γρήγορα ο άνακριτής...

— Η Σίνα ήταν όμορφη, δροσερή, μέ μεγάλα ξύσινα μάτια. Τού μιλούσε μέ τρυφερότητα, τόν παρηγορούσε, τού κρατούσε συντροφιά. Ήταν μιά καλόκαρη φίλη.

— Ο Σελενί συνήθισε στή στοργή της και πολλές φορές έβγαζε τού κοιρασμένο κεφάλι τού πάνω στο τρυφερό στήθος της γιά νά ξεχάσι λιγάκι τόν πόνο του και τή συμφορά του.

Μιά μερα ή Σίνα δέν ήθε. Ήταν άρρωστη. Ο Σελενί πήγε στο σπίτι της και τή βρήκε στο κρεβάτι. Τά μάτια της έλαμπαν από τόν πνετό και τά μάγουλά της ήσαν φλογισμένα.

— Έσείς; Έκανε μέ ραγισμένη φωνή, όταν είδε μπροστά της τόν Σελενί. Καθήστε λοιπόν... έδώ, κοντά μου! Βλέπετε;... Είμαι στο κρεβάτι... Πολλές φορές άρρωσταίνο δίχως καμιά ατία... Άπό τή μοναξιά μου. Α! Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε πόσο είνε μελαγχολικό νά ζή κανείς μόνος του!...

Κι' έβασα έβγαλε τό γυνικό χέρι της από τά σκεπάσματα και χείδεψε τό δικό του...

— Σας είχαριστώ πού ήρθατε... τού είπε. Θυμάστε; Έχουν περάσει τρία χρόνια από τή μερα που σάς έξομολογήθηκα τόν έρωτά μου.

— Ναι... Τό θυμάμαι... τής άπάντησε ο Σελενί.

— Και τήν άπάντησ; Τήν θυμάστε; εΜου άρέσετε, Σίνα, μου είπατε, μά είμαι παντρεμένος και δέν θα ήταν τίμο ν' άπατήσω τή γυναίκα μου... *

— Ο Σελενί έσκυψε τό κεφάλι.

— Η Σίνα τότε τού είπε μέ πού ζωηρή φωνή.

— Αν ξέρατε πόσο σας αγαπούσα!

— Και τώρα... δέν μ' αγαπάτε πειά; τήν ρώτησε έβασα ο Σελενί.

— Μά και τώρα... Σας αγαπό πάντα!... τού φώναξε ή Σίνα.

Και πέρασε τό γυνικό μπράσο της γύρω στο λαμό του.

— Είμαι δικός μου πειά!... δικός μου! τού είπε ή Σίνα, σάν τρελλή και γέροντας, τόν φίλησε στο στόμα.

— Ο άνακριτής κάλεσε πάλι τόν Σελενί στο γραφείο του. Κι' αυτή τή φορά τού έκανε χίλιες δυό παράξενες ερωτήσεις. Έπειτα, μ' ένα αλγυμιακό χαμόγελο, τού ζήτησε πληροφορίες γιά κάποιον Καρσίονου και γιά τή γυναίκα του.

— Μήπως αυτό τό γράμμα είνε τού Καρσίονου; τόν ρώτησε και τού έδειξε τό ραβασάκι που θρόνιζε μέσα στήν τσάντα της Βέρας.

— Δέν ξέρω... Δέν είδα ποτέ κανένα γράμμα τού Καρσίονου, τού άπάντησε ο Σελενί.

— Θαυμάσια! Έκανε ο άνακριτής. Δέν σάς χροιάζομαι πειά...

Τή στιγμή όμως που ο Σελενί έβγαζε από τό γραφείο του, τόν ρώτησε πάλι :

— Έμαθα πώς πρόκειται νά παντρευθή, είνε αλήθεια;

— Ναι, είνε αλήθεια... τού άπάντησε ο Σελενί, ξεφραμισμένος.

— Έπειτα τόν χαρέθηκε πάλι και γύρισε στο σπίτι του.

Τή μερα που είχαν όρισει γιά τό γάμο τους — θα έκαναν πρώτα πολιτικό γάμο — ο Σελενί πήγε κατά τίς δέκα στο σπίτι της Σίνας γιά νά τήν πάρη νά πάνε στή δημαρχία.

Τού άνοιξε τήν πόρτα ή σπιτονοικοκυρά.

— Δέν είνε δώ ή Σίνα;... τού είπε, ταραγμένη. Τό πρωί ήρθαν δυό άστυφύλακες και τήν πήραν στήν άστυνομία.

— Στήν άστυνομία; Έκανε κατάπληκτος ο Σελενί. Μά γιατί; Τι έκανε;...

— Ξέρω κ' έγώ;... τού άπάντησε ή σπιτονοικοκυρά της. Ήθελα νάρθω στο σπίτι σας νά σας ρωτήσω...

— Έμεινα; Έκανε πάλι σάν χαζός ο Σελενί. Α, βέβαια... Πρέπει νά μάθω γιά πού λόγo έπασαν τή Σίνα...

Και παραπατώντας σάν μεθυσμένος, τραβήξε γιά τό γραφείο τού άνακριτού.

— Κάνετε πολύ καλά που ήρθατε! τού είπε κείνος. Τώρα έτοιμαζόμουν νά σας είδοποιήσω. Καθήστε... Θέλετε φυσικά νά μάθετε γιά τί πάσαμε τή Σίνα Λέονοβα. Διαβάστε αυτό τό σημείωμα.

— Ο Σελενί πήρε στα χέρια του τό χαρτί και διάβασε :

«Κανείς δέν φταίει γιά τόν θάνατό μου. Αγαπώ... Κι' όμως έκείνος δέν μέ αγαπάει... Βέρα Σελενί».

— Κιττάξτε καλά τό γράμμα. Είνε πραγματικά ο γραφικός χαρακτήρας της κυρίας σας; τού είπε ο άνακριτής.

— Ο Σελενί πρόσεξε καλύτερα τό σημείωμα.

— Όχι, μάλιστα. Δέν έγραφε έτσι ή γυναίκα μου. Τά γράμματά της ήταν λοζά... Αυτό τό σημείωμα είνε πλαστό... Μά πούδ τό έγραψε;

— Η Σίνα Λέονοβα! τού άπάντησε ο άνακριτής.

— Άδύνατον! φώναξε ο Σελενί.

— Κι' όμως, είνε αλήθεια... τού έβασε κείνος. Η Σίνα Λέονοβα

Ο άνακριτής έβγαλε από τή τσέπη του ένα σημείωμα και τόδωσε στον Σελενί.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΤΗΝ πόλι του κινηματογράφου, στο Χόλλυγουντ, συμβαίνουν τὰ πὸ καταπληκτικὰ πράγματα. Ἴσως δὲν εἶν' ἀδύνατο ἐκεῖ. Ἡ ζωὴ τῶν ἀστέρων περνᾷ μ' ἕνα πλῆθος ἀλλόκοτων περιπετειῶν. Ἐν αὐτὸ δὲν προκάλεσε καὶ τόσο μεγάλη ἐντύπωση ὁ τελευταῖος ἐξωφρενισμὸς τῆς Μάνταλεν Κάρολ.

Ἡ ὄμορφη εβεντέττα, γὰ λόγους διαφημιστικῶν, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί τῆς στοὺς δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ ντυμένη σὰν γυναῖκα τοῦ ἱσοκρίστου. Φοροῦσε ἕνα φτηνὸ μάλλινο φόρεμα κοντὸ ὡς τὰ γυναικῶν, μὰ ἐσάρια μὲ μαύρα καὶ κόκκινα τετράγωνα, εἶχε βάλεϊ στραβὰ ὡς κάτω στὸ δεξιὸ φρύδι τῆς, ἕνα καλκάκι ἀπὸ ἀστράκων καὶ κρατοῖσε διαρκῶς ἀναμμένο στὸ στόμα τῆς ἕνα τσιγάρο. Ἀφ' οὗ περιπάτησε ἕνα δίκαιλοιο ἀπόγευμα στὴς κεντρικὰς λεωφόρους, πέρασε τὴ νύχτα τῆς στὰ ἑποπτα κέντρα τῆς φιλμοπολείου.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς περιπετείας τῆς ἦταν νὰ κατασταλάξῃ στὸ ἀστεινικὸ τιμῆμα. Ἐνας πόλιμαν, κατὰ τὰ ἐξημεροῦματα ποὺ τὴν ἔβρισε μεθινομένη στὴν πὸ κακόμορη συνοχία, τὴ θεώρησε ἕποπτα καὶ τὴν ὄδηγησε στὴν ἀστεινικία. Ἡ Μάνταλεν Κάρολ ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ταυτότητα τῆς καὶ νὰ πληρωθῆσῃ στὴ βίλλα τῆς. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ πολυτελὲς ἀμάξι τῆς τὴν μετέφερε πάλι στὸ μέγαρό τῆς.

Μὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι δὲν σκανδαλισθκαν καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ἐκεῖνη τὴ μέρα ἦταν ἀποχολομπιαν μ' ἕνα πὸ ἐνοιαφῆρον ζήτημα. Τὰ νέα τραγικὰ ἐπεισόδια τῆς Ἄν Ντόροακ. Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ πὸ ὄμορφα πόδια ὡς εἶχε τραυματισθῆ γὰρ δευτέρη φορὰ ἀπὸ ἕν' αὐτοκίνητο. Σήμερα ἔρρισκεται στὸ νοσοκομεῖο. Μὰ ἡ ἀσφαλιστικὴ Ἐταιρεία ἀρνεῖται νὰ τῆς πληρώσῃ τὸ ὑπέροχο ποσὸ τῆς ἀσφαλείας τῶν ποδιῶν τῆς. Οἱ μετόχοι τῆς ἱεροκρίστου διὰ τὸ ἔκανε... ἐπίτηδες γὰρ νὰ ἐισπράξῃ τῆς δέκα χιλιάδες δολλάρια ποὺ τὰ εἶχε ἀσφαλίσει. Κι' οἱ Ἀμερικανοὶ πεμμένον τῶμα μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, στὸ ὁποῖο κατέφυγε ἡ ὄμορφη εβεντέττα, γὰρ νὰ βοηθῇ τὸ δίκαιο τῆς.

...

Ὁ Ρέννι Ράμφρεϋ ἔχει τὸ μεγαλύτερο... σκυλοτροφεῖο τοῦ Χόλλυγουντ! Ὁ Ρέννι Ράμφρεϋ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ προμηθεῖει στοὺς βασιμαστὰς τῶν ἀστέρων τὰ διάφορα ἐλεγκτικὰ ῥάσια σκυλιὰ γὰρ νὰ τὰ κερῶσιν στὴς ἀγαπημένες ἐγὼσῆς τοῦς.

Ὁ Ράμφρεϋ ἀκόμη εἶνε κι' ὁ προμηθευτὴς σκυλιῶν στὰ ἑποπτήσια. Ὅταν πρόκειται νὰ γυρισθῇ ἕνα φιλμ ἀστεινικῆς ὑποθέσεως, οἱ σκηνοθέτες καταφεύγουν σ' αὐτὸν τὸ παράξενο ἄνθρωπο γὰρ νὰ βροῦν τ' ἀστεινικὰ σκυλιὰ ποὺ τοὺς χρειάζονται. Κι' ἐκεῖνος ἔχει πάντα μιά περίφημη συλλογὴ λιποκόκκινων, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰδικῶς ἐκταθεῖσει γὰρ τὸν κινηματογράφου. Ἐν' αὐτὰ, ὁ «Ρούλα», ἔχει παίξει μέχρι σήμερα σ' ἐκδοσι φιλμ κι' εἶνε μοναδικὸς στὸ ν' ἀνακαλύπτῃ τοὺς διαφόρους γκάουμους. Ἀλλὰ κι' ὁ ἀστεινικὸς τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ζῆτοῦν πολλὰς φορὰς νὰ τοὺς δανείσῃ τὰ σκυλιὰ του γὰρ νὰ τοὺς βοηθήσῃν στὴν ἀνακάλυψι τοῦ μυστικοῦ καταργητοῦ τῶν κακοποιῶν. Ἐννοεῖται διὰ τὴν διάφορα ἐγκληματα τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχουν ἀνασταθῆ καὶ τὸν ἀπειλοῦν διὰ τὰ τὸν σκοτώσουν γιὰτὶ ἀνακαλύπτει στὴς δουλειὰς τοῦς. Ὁ Ρέννι Ράμφρεϋ ὅμως χαμογελεῖ. Ἐχει ἐμπειροσύνη στοὺς μολοσσούς ποὺ φιλᾶνε ἀγνοῦντα τὴ βίλλα του κι' οἱ ὁποῖοι τρέφονται μ' ὄμο κρέας, σὰν τὰ θηρία!

τὰ ὀμοίωσῆς διὰ. Διαβάστε τὴν κατάθεσί τῆς...

Ὁ Σελὲνν τότε, κατάχλωμος, διάβασε: «...τὸν ἀγαποῦσα κι' ἔβαν ἀκόμη παντρεύθηκε, γιὰτὶ δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Μιὰ μέρα πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν λυτρωθῶ, γιὰτὶ τὸν λάτρευα... Ἐγὼνα φίλη τῆς Βέρας καὶ ταχτικά, πηγαίναμε περίπατο μαζὶ... Τέλος τῆν κάλεσα στὸ σπίτι μου καὶ τῆς ἔρριξα δηλητήριο μέσα στὸ τσάι. Ἐπειτα, ἔκρυφα δίχως νὰ μὲ δῆ μέσα στὴν τσάντα τῆς τὸ ψεύτικο ρασαοκί καὶ διὰν ἡ Βέρα σηκώθηκε γὰρ νὰ φύγῃ τὴ συνώδευσα ὡς τὸ δρόμο... Λίγο πὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἡ Βέρα ἄρξισε νὰ παραπατάτῃ κι' ἀέσφα σαριδίστικη ἀναισθητὴ πάνω στὸ χιόνι. Ἐγὼ τότε τὴν παρήτασα καὶ γύρισα τρέχοντας στὸ σπίτι μου. Ἦταν σκοτεινά. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἐρημοὶ. Δὲν μὲ εἶδε κανεὶς. Τὸ ἴδιο θρόναι ἔστειλα τὸ δεῦτερο ψεύτικο σημεῖομα στὴν ἀστεινικία.»

Ὁ Σελὲνν σημάχτηκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακτοῦ γὰρ νὰ μὴν πησι. Μὰ διὰ γυρίζαν γύρω του, οἱ τοῖχοι, τὰ ἐπιπλά, τὸ τᾶβάν καὶ ἔβαψαν σαριδίστικη μ' ἕνα βαρὸ γόδοιο πάνω στὸ πάτωμα. Ἡ κουρασμένη καρδιά του δὲν χτυποῦσε πιά...

A. ΓΙΑΚΟΒΛΕΒ

Εἶνε γνωστὸ, διὰ τὴ πόλις τοῦ κινηματογράφου, ἔχει μιά ὑπέροχη τεχνιτὴ ζούγκλα, μέσα στὴν ὁποία εγχοῦνται τὰ διάφορα φιλμ ποὺ ἔχουν κινήσιμ ἀνήθηρος, τίγρης ἢ λιόντων! Οἱ μεγάλοι κινήσιμ κι' οἱ ετοίμοιροὶ ἐξερευνητὰ δὲν εἶνε παρὰ ἀλλοὶ καὶ φίλησιχο ἦθοσοὶ ποὺ μποροῦν νὰ λιποθυμήσῃν ἀν ἀγκυλοποῦν μὲ μιά καρφίτσι. Σ' ἕναν λοιπὸν ἀπ' αὐτούς τοὺς εἰστέρες, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει ὕψος ἀπὸ τὰ φανταστικὰ κατορθώματα του μέσα στὴ ζούγκλα, μεροῖσι φίλο του σέβητρικαν νὰ τοὺ παῖζον τὸ ἐξῆς ἀσχηλὸ παγκίδι: Νὰ τὸν κάνουν νὰ παλαιήνῃ μὲ μιά ἐξαγορισμένη τίγρι. Πράγματι κατόρθωσαν νὰ κλείσῃν μιά νύχτα στὴν κρεβάτωκαμάρα του τὴν ἔλουλοῦ, τὴν πὸ ἐξυτην καὶ τὴν πὸ γυμνασμένη τίγρι τοῦ κινήματογράφου. Ἐπειτα κρυφτρικαν κι' ἐκεῖνοι πίσω ἀπὸ τὰ δελουδῖνα παραπετάσματα τοῦ διαμωτιῦ μ' ἕνα σωρὸ παρόδοξα σῖνεργα. Ὁ ἦθος τῆς ζούγκλας ἐκεῖνο τὸ θρόναι γύρωσε κάποιος στὸ κέρη ἀγὰρ στὸ σπίτι του. Χωρὶς νὰ δῆ τὴν τίγρι ποὺ κομῶταν κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, φέρεσε τῆς πιλάμης του καὶ ἐπαλώθηκε ν' ἀναπαυθῆ. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἀκούστικη ὁ θρόνοῦς μᾶς τρομακτικῆς καταγῆσις. Ὅλο τὸ διαμωτιο εἶχε ἀνασταθῆ ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἀέρα. Ὁ ἦθοσοῦς, νομίζοντας διὰ εἶχε ἔσπασει στὸ Χόλλυγουντ κανένας κινδῖνος, πῆδησε ἀνήσυχος στὴ μέση τῆς κάμαρας κι' ἄναγε τὸ φῶς. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως πάγωσε ἀπὸ τὸν τρομο του. Εἶδε μπροστὰ του μιά ἐξαγορισμένη τίγρι ποὺ γούλιζε ἀπαισια κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ ἐπιτέθῃ. Ὁ εἶθος ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρολλῆς. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἔσπαρῃ ἀπὸ τὰ νύχτα τοῦ θηρίου. Στὴν ἀπελπίσι τοῦ ἔτρεξε πρὸς τὸ παρόδοξο γὰρ νὰ ν' ἀνοῖξῃ καὶ νὰ πῆδησι στὸν κῆρο ἀπὸ ὕψους ἔξη μέτρον! Ἀλλὰ καθὸς τράβηξε τῆς κουρτίνας, βρέθηκε μπροστὰ στοὺς γῆροῦς τοῦ ποὺ δὲν μποροῦσαν πιά νὰ κρατήσῃν τὰ γέλια τοῦς.

— Καίμενε Τζόννι, τοῦ εἶπαν τότε ἐκεῖνοι, τὶ ἐπαθε; καὶ τρέμας;

— Πὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοὺς φώναξε ὁ εἶθος τῆς ζούγκλας, ὁσῶτε μὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ θηριο ποὺ μὲ κινήγα!

— Ποῦ θηριο; Ἀπόρησαν.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπετε αὐτὴ τὴν τρομερὴ τίγρι;

— Μ' αὐτὴ εἶνε ἡ ἔλουλοῦ! Πῶς δὲν τὴν ἀναγνώρισες, ἀφ' οὗ ἔχεις εγχοῦσιμα τόσα φιλμ μαζὶ τῆς;

Κι' ἔπειτα φώναξαν τὴν τίγρι κοντὸ τοὺς καὶ τῆς εἶπαν νὰ τοὺς δῶσῃ τὸ χέρι τῆς. Τὸ γυμνασμένο θηριο ἰπάνκοσε ἀμέσως. Ὁ Τζόννι τὰ εἶχε γυμνά. Ὅσοσο κατάλαβε γιὰτὶ τοὺ εἶχαν παῖζε αὐτὸ τὸ ἀσχημο παγκίδι κι' ἀπὸ τότε ἔπαυσε νὰ ἐξιστορῆ στὴς θαυμάστῆς τοῦ τὰ τοῖμορὰ κατορθώματα τοῦ!

...

Ἡ Μάρθα Ἐγχερὸ ποὺ εἶνε σήμερα μιά ἀπὸ τῆς πὸ ἀγαπημένες ἐγὼσῆς τοῦ Ἐθροιστικοῦ κινήματογράφου, ἄρχισε κάλιας νὰ κινή... ἀπιστίας ἐκὸς ἐπίσης διάφορα σῖνεργα τῆς. Ἀν σπῆνοῦσε στὴς κακογλοσιπῆς τῶν φίλων τῆς, τ' ἐσπῆδῶν τῆς ὄδῆσις, βαρῆθηκε ν' ἀγαπᾶ τὸν ἄνδρα του, τὸν Ζάν Κεποῦρα βλαδί. Στὸς δημοσιογράφους ποὺ τὴν ρώτησαν τελευταῖως γὰρ τὴν εὐτυχία τῆς, ἀπάντησε τὰ

...

— Ἡ εὐτυχία ἔρχεται στὴ ζωὴ μας μιά στιγμὴ γὰρ νὰ ξαναφύγῃ πάλι. Ἡ καθημερινὴ σιμῖσιως σκοτῖνει διὰ τὰ ἰδανικά μᾶς ἐλευθεροῦς γυναικάς. Δὲν ὑπάχοει τίποτε πὸ μονότονο τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ συζυγικὸ βίο. Γι' αὐτὸ φροντίζω νὰ εἶμαι πάντα εὐτυχισμένη ἀνεαυνοῦντας τῆς γυναιμιές μου!

Τὶ ἦθελε νὰ πῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ πασιγνώστη εβεντέττα, ἀπὸ δὲν εἶνε καὶ δύσκολο νὰ τὸ κατάλαβῃ κανεὶς. Ἐννοεῖται, διὰ οἱ θαυμαστικὰ τῆς ἔχουν ἀνασταθῆ. Ἀρχισαν μάλιστα νὰ στέλνον ἀπειλητικὰ γραμματῖα στὸν Ζάν Κεποῦρα καὶ νὰ τὸν φοβερίζουν διὰ θὰ ἔξῃ τοῦ ἀσχημο τέλος ἄν... ἐξακολοθῆ νὰ βασανίξῃ τὴν ἀγαπημένη εβεντέττα τοῦς.

...

Ἡ Κάτε φὸν Νάγκυ, στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς, εἶνε ἡ πὸ φρόνημ γυναῖκα τῆς Εὐρώπης. Τὸ μόνο ἐλάττωμά τῆς εἶνε διὰ ἔχει πάρα ποὺ τρομερὴ καρδιά. Καὶ οἱ διάφοροι φιλανθρωποκοὶ σύλλογοι ἐπιματελλοῦνται αὐτὴ τὴν ἀδυναμία τῆς καὶ τῆς ἀναδέχον τὴν διοργάνωσι ἐνὸς πλῆθους γιορτῶν γὰρ τοὺς ἀποχῆς καὶ τοὺς ἄπορους. Μὰ ἡ Κάτε φὸν Νάγκυ ποτὲ δὲν παραπονεῖται.

— Εἶμαι εὐχαριστιμένη, λέει, ποὺ μπορῶ ν' ἀνακουρῶ τὴ δυστυχία τοῦς. Ὅλοι μὲ θεωροῦν γὰρ μιά στοργικὴ μητέρα. Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἰκανοποίησίς μου.